

Sygn. akt IV P 33/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **R. G.**

przeciwko **G. B. (1)**

o wynagrodzenie, odszkodowanie, ekwiwalent za urlop, odprawę emerytalną

I. zasądza od pozwanego G. B. (1) na rzecz powoda R. G.:

- kwotę 15.987,52 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych 52/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za urlop,

- kwotę 3.992 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania,

- kwotę 3.543,34 zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści trzy złote 34/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.374,64 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 1.566,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 1.272,70 zł tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był ustawowo zwolniony,

V. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.543,34 zł.

Sygn. akt IV P 33/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31.10.2014 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód R. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. B. (1) kwoty 15.987,52 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że strony łączyła umowa o pracę zakończona w dniu 31.07.2014 r. Powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 4.990 zł miesięcznie, a od 1.09.2011 r. – w kwocie 3.543,34 zł.

Powód w czasie zatrudnienia u pozwanego nie wykorzystał ani jednego dnia urlopu wypoczynkowego. Z tego tytułu przysługuje mu ekwiwalent za urlop wypoczynkowy - za ostatnie pełne trzy lata zatrudnienia oraz proporcjonalnie za okres zatrudnienia w 2014 r., tj. za 94 dni.

Powód podniósł, że do dnia złożenia pozwu nie otrzymał ekwiwalentu za urlop, mimo zwracania się do pracodawcy o jego wypłatę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18.11.2014 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy uwzględnił żądanie pozwu w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.987,52 zł tytułem ekwiwalentu za urlop oraz kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 15-19) i zarzucił brak właściwości miejscowej Sądu w Warszawie, a nadto wskazał, że powoda obowiązywał zadaniowy czas pracy, a jego rozkład pracy umożliwiał mu korzystanie z urlopu wypoczynkowego. Powód w okresie zatrudnienia przebywał na urloпах, tym samym ekwiwalent za niewykorzystany urlop nie jest powodowi należny.

Postanowieniem z dnia 31.12.2014 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Pozwem z dnia 6.10.2014 r. (data nadania w placówce pocztowej) (k. 41 i nast.) powód R. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. B. (1) kwoty 3.543,34 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2014 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że strony łączyła umowa o pracę zakończona w dniu 31.07.2014 r. Powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 4.990 zł miesięcznie, a od 1.09.2011 r. – w kwocie 3.543,34 zł. Powód nie otrzymał wynagrodzenia za lipiec 2014 r., mimo wykonywania pracy w tym okresie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25.11.2014 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy uwzględnił żądanie pozwu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.543,34 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2014 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 61-63) i zarzucił brak właściwości miejscowej Sądu w Warszawie, a nadto zgłosił zarzut potrącenia i wskazał, że powód nie wykonywał w lipcu 2014 r. pracy na rzecz pozwanego, a tym samym – brak jest podstaw do wypłacenia mu wynagrodzenia za ten czas. Pozwany zarzucił, że powód w tym okresie nie wykonywał pracy, ponieważ przebywał na urlopie wypoczynkowym. Ponadto powód nie odpowiedział na maila pozwanego i nie przygotował opisu projektów, którymi się zajmował, co zdaniem pozwanego pozwała na przyjęcie, że powód nie zajmował się żadnymi projektami.

Zgłaszając zarzut potrącenia pozwany zarzucił, że powód jest współnikiem w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest wytwarzanie, handel i dystrybucja energii elektrycznej. W ocenie pozwanego powód będąc jednocześnie pracownikiem pozwanego i udziałowcem we ww. spółce naruszył postanowienie umowne dotyczące zakazu konkurencji oraz obowiązek pracownika określony w art. 100 § 2 pkt 4 k.p., tj. dbanie o dobro zakładu pracy. Powód naraził pozwanego na szkodę majątkową z tytułu utraconych korzyści rzędu 15.000 zł.

Postanowieniem z dnia 31.12.2014 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Po przekazaniu do tut. Sądu obie sprawy zostały zarządzeniem przewodniczącego połączone do wspólnego rozpoznania (k. 39).

W toku postępowania powód wielokrotnie rozszerzał powództwo.

Pismem z dnia 10.07.2015 r. powód rozszerzył powództwo, żądając zasądzenia od pozwanego G. B. (1) dodatkowo kwoty 3.992 zł tytułem odszkodowania za nieterminowe wydanie świadectwa pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania odszkodowania powód wykazał, że pozwany nie wydał mu w terminie świadectwa pracy, co spowodowało wypłacenie powodowi emerytury z miesięcznym opóźnieniem. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 7.08.2014 r. przyznał powodowi od dnia 3.07.2014 r. emeryturę zaliczkową w kwocie 3.981,48 zł, jednak zawiesił wypłatę emerytury do czasu potwierdzenia rozwiązania stosunku pracy. Pracodawca dopiero w dniu 12.09.2014 r. doręczył powodowi świadectwo pracy. Powód w tym samym dniu złożył świadectwo pracy w organie rentowym. Emerytura w kwocie 3.992 zł została wypłacona poczynając od września 2014 r.

W odpowiedzi na rozszerzony pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy (k. 209), zarzucając, że strony zgodnie ustaliły, że warunkiem zakończenia stosunku pracy jest przekazanie przez powoda dokumentów związanych z prowadzonymi projektami. Do przekazania takiej dokumentacji nie doszło. Zarzut wydania świadectwa pracy po terminie jest chybiony, ponieważ jego wydanie w takim terminie było spowodowane zaniechaniem pozwanego w przedmiocie realizacji porozumienia stron.

W piśmie z dnia 8.06.2016 r. (k. 234-235) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Jednocześnie pismem z dnia 13.12.2016 r. (k. 261) pełnomocnik pozwanego wskazał, że nie kwestionuje co do wysokości wyliczeń powoda w zakresie ekwiwalentu za urlop, w sytuacji przyjęcia twierdzeń powoda za prawdziwe.

Pismem z dnia 7.02.2017 r. powód rozszerzył powództwo, żądając dodatkowo zasądzenia od pozwanego kwoty 3.543,34 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2015 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie odprawy emerytalnej powód wskazał, że umowa o pracę została rozwiązana na wniosek powoda z uwagi na przejście na emeryturę, co uzasadnia żądanie zasądzenia odprawy w wysokości miesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie 3.543,34 zł na mocy art. 92 (1) k.p.

W odpowiedzi na rozszerzony pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie żądania odprawy (k. 294).

Ostateczne żądania powód sformułował w piśmie z dnia 7.02.2017 r. (k. 284). Powód ostatecznie domagał się zasądzenia od pozwanego G. B. (1):

1. kwoty 3.543,34 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty;
2. kwoty 15.987,52 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty;
3. kwoty 3.992 zł tytułem odszkodowania za nieterminowe wydanie świadectwa pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2015 r. do dnia zapłaty;
4. kwoty 3.543,34 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany G. B. (1) prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod firmą (...) G. B. (1)” w P..

Głównym miejscem wykonywania działalności gospodarczej przez pozwanego jest miejscowość P., a dodatkowym – J..

(**dowód** : bezsporne, a nadto: wpis do ewidencji działalności gospodarczej, k – 5)

W dniu 25.08.2008 r. powód zawarł z pozwanym umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 25.08.2008 r. na stanowisku koordynatora projektów, w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 4.990 zł, a od dnia 1.09.2011 r. – za wynagrodzeniem 3.543,34 zł.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach osobowych powoda, umowa o pracę z dnia 25.08.2008 r., k – 25-26, porozumienie, k – 270)

Miejscem wykonywania pracy była zgodnie z § 6 umowy o pracę J., a także – teren całego kraju, jeśli wymagała tego realizacja zadań.

Do obowiązków powoda należało znajdowanie punktów pod siłownię wiatrową, zawieranie umów dzierżawy z właścicielami gruntów, uzyskanie decyzji o warunkach przyłączenia, złożenie wniosku o wydanie decyzji środowiskowych, o zmianę studium oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, wykonanie rocznych monitoringów ornitologicznych i chiropterologicznych, ustalenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, ustalenie przebiegu tras linii kablowych zasilających elektrownie wiatrowe.

Powód wykonywał obowiązki w swoim miejscu zamieszkania oraz w terenie – w zależności od rodzaju powierzonych zadań. Powód wykonywał pracę w zadaniowym czasie pracy. Pozwany nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda. Wymiar zadań powoda pozwalał na wykonanie obowiązków pracowniczych w czasie dużo krótszym niż ustawowy wymiar czasu pracy.

Powód nie podpisywał list płac. Powód w biurze pozwanego w J. był sporadycznie - średnio raz na pół roku, a od 2011 r. nie było go tam ani raz.

Powód nie składał raportów dziennych ani tygodniowych z wykonanych prac, z postępów w projektach.

Powód był notarialnie umocowany przez pozwanego do zawierania w jego imieniu umów dzierżawy nieruchomości rolnych na warunkach ustalonych przez pełnomocnika, ustanawiania dowolnych zabezpieczeń, zapłaty czynszu, poddania mocodawcy egzekucji, uczestniczenia w przetargach na wydzierżawienie dowolnych niezabudowanych nieruchomości rolnych i ustalania warunków dzierżawy oraz do reprezentowania pozwanego w ww. sprawach przed wszelkimi władzami, urzędami, organami administracji rządowej i samorządu terytorialnego, innych państwowych jednostek organizacyjnych, organami skarbowymi, sądami powszechnymi i administracyjnymi, instytucjami, organami ubezpieczeniowymi, do składania pism i oświadczeń woli w zakresie związanym z przedmiotem pełnomocnictwa, do prowadzenia wszelkich spraw związanych z ww. czynnościami prawnymi.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach osobowych powoda , umowa o pracę z dnia 25.08.2008 r., k – 25 -26 , kopia pełnomocnictwa rep. A nr 3607/2008, k – 113-113v , zeznania świadka K. S. (1) , k - 119v-120v, uzupełniające zeznania świadka K. S. (1) , k -134 v – 135v, zeznania świadka Z. S., k – 135v – 136v, zeznania świadka A. I. , k – 310v-311, częściowo przesłuchanie powoda, k – 136v – 138v)

Powód w latach 2008-2009 zawarł w imieniu pozwanego szereg umów dzierżawy.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: zestawienie zawartych umów, k – 143, k – 262-263)

Powód w lipcu 2014 r. nie wykonywał faktycznie żadnej pracy na rzecz pracodawcy. Pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za lipiec 2014 r.

(**dowód** : zeznania świadka K. S. (1) , k - 119v-120v, uzupełniające zeznania świadka K. S. (1) , k -134 v – 135v, zeznania świadka Z. S., k – 135v – 136v)

Powód w okresie zatrudnienia u pozwanego od 25.08.2008 r. do 31.07.2014 r. nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. Pozwany nie wypłacił powodowi ekwiwalentu za urlop.

(**dowód** : świadectwo pracy z dnia 31.07.2014 r., k – 6)

Powodowi przysługiwało 26 dni urlopu rocznie. Za lata 2011-2013 i do 31.07.2014 r. należny powodowi urlop wypoczynkowy wyniósł 94 dni.

Ekwiwalent za 94 dni urlopu za urlop należny za okres od 01.01.2011 r. – 31.07.2014 r. wyniósł 15.987,52 zł.

(**dowód** : bezsporne)

Umowa o pracę trwała do 31.07.2014 r. Powód otrzymał świadectwo pracy w dniu 12.09.2014 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: świadectwo pracy z dnia 31.07.2014 r., k – 6)

Wiadomością e-mail z dnia 18.08.2014 r. pracownik pozwanego w imieniu pozwanego zwrócił się do powoda o przygotowanie opisu wszystkich projektów, którymi powód się zajmował. Powód nie odpowiedział na wiadomość.

(**dowód** : wiadomość e-mail z dnia 18.08.2014 r., k – 27)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 07.08.2014 r. przyznał powodowi od dnia 03.07.2014 r. emeryturę zaliczkową w kwocie 3.981,48 zł, jednak zawiesił wypłatę emerytury do czasu potwierdzenia rozwiązania stosunku pracy. Po otrzymaniu w dniu 12.09.2014 r. świadectwa pracy powód w tym samym dniu złożył świadectwo pracy w organie rentowym. Emerytura w kwocie 3.992 zł została wypłacona powodowi poczynając od września 2014 r. Powód nie otrzymał emerytury za sierpień 2014 r. Termin wypłaty powodowi emerytury organ rentowy określił na 15 każdego miesiąca z góry.

Łącznie emerytura powoda wynosi 3.992 zł.

(**dowód** : decyzja ZUS z dnia 07.08.2014 r., k – 144-146, decyzja ZUS z dnia 10.10.2014 r., k – 147 – 149, informacja ZUS z dnia 22.01.2015 r., k – 150, zaświadczenie, k – 151)

Umowa pomiędzy stronami została rozwiązana na mocy porozumienia stron z dniem 31.07.2014 r. w związku z przejściem powoda na emeryturę.

Powód pismem z 24.07.2014 r. złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron wobec osiągnięcia wieku emerytalnego. Pozwany wyraził zgodę na rozwiązanie umowy z powodem pod warunkiem rozliczenia się przez powoda z posiadanej dokumentacji i przekazania raportów w zakresie prowadzonych projektów. Pozwany nie wypłacił powodowi odprawy emerytalnej. Warunek ten został przekazany powodowi przez głównego księgowego – Z. S..

Po około trzech tygodniach powód nie przedłożył pozwanemu żadnej dokumentacji. Pozwany wyraził wówczas zgodę na rozwiązanie umowy z dniem 31.07.2014 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: zeznania świadka Z. S., k – k – 136)

Pismem z dnia 3.10.2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 26.367,05 zł tytułem ekwiwalentu za 155 dni urlopu, zakreślając termin 4 dni od doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 14.10.2014 r.

(**dowód** : pismo z dnia 3.10.2014 r., k – 7, potwierdzenie odbioru, k – 8)

Powód jest współnikiem w spółce (...) Sp. z o.o., której przedmiotem działalności jest wytwarzanie, handel i dystrybucja energii elektrycznej.

(**dowód** : odpis KRS, k – 72-81)

Powód nigdy formalnie nie składał wniosku o urlop. Inni pracownicy pozwanego składali formalne wnioski o urlop, które były podpisywane przez pracodawcę i stanowiły podstawę udzielenia urlopu. Wnioski były składane także poprzez e-maile.

(**dowód** : zeznania świadka Z. S., k – 135 v , umowa o pracę z M. W. , k – 155, z W. B., k – 156, wnioski o urlop, k – 157-166, karty urlopowe, k – 167- 170 , zeznania świadka A. I. , k – 310v-311, zeznania świadka S. P., k – 288-289)

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3.543,34 zł brutto.

(**dowód** : zaświadczenie o zarobkach z dnia 30.07.2014 r., k – 20-20v)

Powoda łączyła z pozwanym także umowa o dzieło z dnia 29.10.2008 r.

(**dowód** : umowa o dzieło z dnia 29.10.2008 r., k – 271-272,

Powód jest właścicielem domu na M., w którym często pracował.

(**dowód** : przesłuchanie powoda, k – 136v – 138v)

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd oparł się nadto częściowo na dowodach z zeznań świadków: K. S. (1) i Z. S., A. I., S. P.. Zeznania świadków były konsekwentne i logiczne, a także spójne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd częściowo dał wiarę przesłuchaniu powoda - w zakresie, w którym znajdowało ono potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, tj. co do kwot:

- 15.987,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za urlop,
- 3.992 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy,
- 3.543,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej.

W pozostałym zakresie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie, po ostatecznym rozszerzeniu żądania pozwu, powód domagał się zasądzenia od pozwanego G. B. (1):

1. kwoty 3.543,34 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty;
2. kwoty 15.987,52 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty;
3. kwoty 3.992 zł tytułem odszkodowania za nieterminowe wydanie świadectwa pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2014 r. do dnia zapłaty;

4. kwoty 3.543,34 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.08.2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zatrudnienia powoda u pozwanego w okresie sierpień 2008 r. - lipiec 2014 r., tryb rozwiązania umowy o pracę łączącej strony, niewykorzystanie przez powoda na dzień rozwiązania stosunku pracy urlopu wypoczynkowego za 2014 rok oraz fakt niewypłacenia powodowi za wskazany okres ekwiwalentu za urlop. Nie był sporny fakt niewypłacenia powodowi emerytalnej, wynagrodzenia za lipiec 2014 r. oraz niewypłacenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Spór dotyczył zasadności wypłacenia wynagrodzenia za lipiec 2014 r., a w szczególności – czy powód wykonywał w tym okresie pracę oraz czy powód w okresie zatrudnienia u pozwanego wykorzystał urlop wypoczynkowy i w jakim wymiarze, czy należąca była odprawa emerytalna dla powoda oraz czy świadectwo pracy zostało wydane powodowi z opóźnieniem i czy powód poniósł z tego powodu szkodę.

Podstawą prawną żądania wynagrodzenia jest przepis art. 22 k.p. i zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczony przez pracodawcę, oraz obowiązek pracodawcy – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Terminowa i prawidłowa wypłata wynagrodzenia stanowi jeden z podstawowych obowiązków pracodawcy, przewidziany przez ustawodawcę w art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy. zgodnie z art. 22 §1 k.p. wypłacanie wynagrodzenia za pracę wykonaną jest podstawowym obowiązkiem pracodawcy (art. 22 §1 k.p.).

Zgodnie z przepisem art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Jeżeli pracownik nie wywiązuje się ze swojego zobowiązania, tj. nie świadczy pracy, pracodawca nie jest zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia (tak: komentarz do art. 80 k.p. p.red. A. Muszalskiego, publ. Legalis). Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest podstawą do wypłaty wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, to do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo. Wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy ma bowiem – zgodnie z orzecznictwem – charakter wypłaty gwarancyjnej, która zawsze musi mieć konkretną podstawę prawną (cyt. za wyrok SA w Warszawie dnia 7.03.2013 r., sygn. akt III APa 29/12, publ. L.).

W przedmiotowej sprawie nie była sporna wysokość wynagrodzenia powoda, sporne było, czy powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego w lipcu 2014 r.

W ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, by powód pracę tę wykonywał.

W tym miejscu podkreślić należy, że na mocy przepisu art. 6 k.c do powoda należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawa. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., sygn. akt I PKN 375/97, OSNP 1998/18/537).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód nie zaferował w niniejszym postępowaniu żadnego dowodu na okoliczność wykonywania pracy w lipcu 2014 r. Przedłożone przez niego wykazy zawartych umów dzierżawy dotyczyły roku 2008 i 2009. Świadkowie K. S. (1) i Z. S. natomiast zeznali, że w 2014 r. powód nie pojawiał się w siedzibie pracodawcy w J., nie informował pozwanego ani żadnego z jego pracowników o podjętych działaniach, nie przedstawiał im żadnych dokumentów z wykonanych prac. Żadnych dokumentów wykazujących wykonanie pracy w lipcu 2014 r. powód nie przedłożył również sądowi, ani też nie zaferował żadnego dowodu z np. zeznań świadków, opierając się na gołosłownych twierdzeniach, że po podpisaniu umów dzierżawy prowadził szereg

rozmów z wydierżawiającymi grunty i podejmował szereg czynności zmierzających do wybudowania elektrowni wiatrowych.

Powód był nadto w swoich twierdzeniach niespójny – twierdził bowiem również, że nie mógł podejmować żadnych czynności ze względu na brak płynności finansowej pozwanego, o której pozwany go informował i która miała uniemożliwić powodowi pracę. Wg powoda była to okoliczność uzasadniająca zachowanie prawa do wynagrodzenia w myśl art. 81 k.p. Powód jednak także tych okoliczności nie wykazał.

Od zasady wypłaty wynagrodzenia za pracę wykonaną istnieją wyjątki, których jednak powód nie wykazał (art. 81 k.p.) lub na które w ogóle się nie powoływał – wynagrodzenie za czas choroby, wynagrodzenie za czas urlopu i inne.

W związku z powyższym powództwo o wynagrodzenie za lipiec 2014 r. zostało oddalone.

Składając sprzeciw od nakazu zapłaty zasądzonego wynagrodzenia za pracę za lipiec 2014 r. pozwany podniósł zarzut potrącenia.

Podstawę prawną potrącenia stanowi przepis art. 498 k.c., zgodnie z którym gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Zgodnie z art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W niniejszej sprawie pełnomocnik pozwanego po pierwsze nie wykazał, by udzielone mu pełnomocnictwo obejmowało także umocowanie do materialnoprawnej czynności, jaką jest złożenie oświadczenia o potrąceniu. Jak jednolicie przyjmuje orzecznictwo rozpatrzenie procesowego zarzutu potrącenia wymaga wcześniejszego złożenia przez wierzyciela oświadczenia o potrąceniu w znaczeniu materialnoprawnym. Pozwany nie złożył takiego oświadczenia – ani przed wszczęciem postępowania, ani w jego toku. Zawarty w sprzeciwie od nakazu zapłaty procesowy zarzut potrącenia nie zastępuje oświadczenia o potrąceniu jako czynności podejmowanej z punktu widzenia prawa materialnego względem wierzyciela wzajemnego. Wymagane oświadczenie mógłby złożyć pełnomocnik pozwanego lecz musiałby mieć, zgodnie z art. 95 § 1 k.c., pełnomocnictwo do czynności prawnych, takim zaś pełnomocnictwem nie jest pełnomocnictwo procesowe.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2004 r., I CK 204/04 „przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania z mocy ustawy nie uprawnia pełnomocnika procesowego do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu”.

Już z tych względów zarzut potrącenia nie mógł zostać uwzględniony.

Ponadto potrąceniu podlega wierzytelność wymagalna. W przedmiotowej sprawie pozwany, na którym w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu, nie tylko nie wykazał wymagalności wierzytelności zgłoszonej do potrącenia, ale nie wykazał nawet jej istnienia. Odszkodowanie za utracone korzyści zostało przez pozwanego oszacowane na kwotę 15.000 zł, jednak pozwany nie przedłożył żadnych dowodów wykazujących jakkolwiek poniesioną przez niego stratę. Na marginesie tych rozważań stwierdzić należy, że strony nie zawierały umowy o zakazie konkurencji, nie ustalały kar za jego niedotrzymanie. Nie wykazano, aby obowiązek rzetelnego wykonywania obowiązków pracowniczych wynikający z umowy, został naruszony i wygenerował po stronie pozwanego jakąkolwiek szkodę.

Z tych względów zgłoszony zarzut potrącenia nie mógł być uwzględniony.

Odnosząc się do żądania zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wskazać należy, że podstawą prawną tego żądania jest przepis art. 171 § 1 k.p., zgodnie z którym w przypadku niewykorzystania

przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W przedmiotowej sprawie sporne było, czy powód w okresie zatrudnienia w latach 2011-2014 wykorzystał urlop wypoczynkowy w naturze.

Sąd doszedł do przekonania, że powód urlopu za lata 2011-2014 nie wykorzystał.

Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się w szczególności na dowodach z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda oraz – traktując je jako dowód pośredni – na wnioskach urlopowych i kartach urlopowych innych pracowników pozwanego.

W aktach osobowych powoda brak było bowiem wniosków o urlop oraz kart urlopowych. Wnioski o urlop mogą być co prawda składane w dowolny sposób, jednak udzielenie pracownikowi urlopu winno mieć odzwierciedlenie w dokumentacji pracowniczej i płacowej. Pozwany nie przedłożył zaś dowodów potwierdzających udzielenie powodowi urlopu – choćby w postaci list płac, na których widniałyby pozycje: „wynagrodzenie za czas urlopu”. Pozwany wniósł o odebranie zeznań od świadków. Świadkowie ci – K. S. (1) i Z. S. – zeznawali, że powód nie składał wniosków o urlop, ale że na urloпах przebywał. Dowodem na to miała być rozmowa telefoniczna świadka K. S. (2) z powodem, w trakcie której powód miał stwierdzić, że „odezwie się po urlopie”. Rozmowie takiej zaprzeczył powód. Świadek zeznał nadto, że powód wskazał, że „jest z dziećmi na M.”. Taka rozmowa telefoniczna nie może być potwierdzeniem przebywania przez powoda na urlopie, w szczególności, gdy uwzględni się fakt, że powód ma dom na M., gdzie często przebywał i skąd udawał się na rozmowy zawodowe. Powód zajmował się bowiem północno – wschodnim terenem Polski i dojazd na spotkania zawodowe miał lepszy z M. niż z W., gdzie mieszkał. Ponadto Sąd miał na względzie specyficzny charakter obowiązków powoda i – wbrew jego twierdzeniom – zadaniowy czas jego pracy, o którym mowa w art. 140 k.p.

Jak zeznał świadek A. I. „na początku realizacji projektu jest zwiększona ilość pracy, potem są sporadycznie spotkania w urzędzie, gminie, u urbanisty. Czasem żona moja żartowała, że cały czas jestem na urlopie” (k. 310v). Taki zadaniowy czas pracy nie oznacza jednak, że w pozostałych dniach miesiąca czy tygodnia pracownik, po wykonaniu swoich zadań w czasie krótszym niż ustawy wymiar czasu pracy, przebywa na urlopie. W zadaniowym czasie pracy ewentualnej kontroli ze strony pracodawcy podlega nie czas pracy, a terminowość i prawidłowość wykonania powierzonych zadań. Pracodawca zwolniony jest z kontrolowania i ewidencjonowania czasu pracy, jednak powinien jednak prowadzić np. ewidencję urlopów.

Zeznania świadków dotyczące przebywania przez powoda na urlopie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym – tj. z dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych powoda.

Ponadto Sąd ustalił, że pozostali pracownicy pozwanego składali formalne wnioski o urlop, na których to ich przełożeni wyrażali na urlop zgodę, co stanowiło podstawę do udzielenia im urlopu. Dla pracowników tych sporządzano karty urlopowe. Brak jest podstaw do przyjęcia, że powód był traktowany odmiennie, tj., że udzielano mu urlopów – i to przez 6 lat zatrudnienia – „na telefon”, że nigdy nie składał formalnego wniosku o urlop, a mimo tego na urlopie przebywał. Jest to sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Ponadto biorąc pod uwagę ów wskazany wyżej specyficzny charakter obowiązków powoda i jego zadaniowy czas pracy, fakt niewykorzystania urlopu wypoczynkowego od 2011 r. nie kłóci się z doświadczeniem życiowym. Sąd Najwyższy wskazał co prawda w jednym z wyroków, że nie sposób przyjąć, że pracownik przez wiele lat nie przebywał na urlopie, jednak stan faktyczny tamtej sprawy wskazywał na okres 14 lat zatrudnienia powódki, a więc nie można argumentów wskazanych w ww. wyroku zastosować w niniejszym postępowaniu.

Ponadto okoliczność, że powód nie wykorzystał urlopu za 2014 r. ta wynikała wprost ze sporządzonego przez pracodawcę świadectwa pracy – choć świadectwo pracy nie jest jedynym dowodem na tę okoliczność - i nie była de facto przez pozwanego kwestionowana.

Zeznania świadków były dowodami niewystarczającymi dla przyjęcia, że powód urlop wypoczynkowy wykorzystał i w jakim wymiarze.

Z tych względów Sąd ustalił, że w latach 2011-2014 powód nie wykorzystał u pozwanego urlopu wypoczynkowego w naturze, co aktualizuje jego prawo do ekwiwalentu za urlop.

Podkreślić należy, że pozwany oświadczył wprost, że nie kwestionuje wyliczeń pozwanego dotyczących należnego mu ekwiwalentu, w przypadku przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda, że urlopu nie wykorzystał - pismem z dnia 13.12.2016 r. (k. 261) pełnomocnik pozwanego wskazał, że nie kwestionuje co do wysokości wyliczeń powoda w zakresie ekwiwalentu za urlop, w sytuacji przyjęcia twierdzeń powoda za prawdziwe.

Oświadczenie to oznacza, że pozwany nie kwestionował ani wymiaru rocznego urlopu powoda (26 dni), ani wyliczonej przez powoda wysokości ekwiwalentu – 15.987,52 zł, kwestionując prawo powoda do ekwiwalentu co do zasady i twierdząc, że powód wykorzystał urlop w naturze.

Jako że pozwany wartości tych nie kwestionował ani też nie zgłaszał zarzutu przedawnienia, sąd na marginesie rozważań jedynie wskazuje, że w ekwiwalent za urlop przekształca się niewykorzystany urlop zarówno bieżący jak i zaległy. Ekwiwalent za urlop ustala się, stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego - z pewnymi modyfikacjami. Zasady obliczania tego ekwiwalentu reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.) wydane na podstawie art. 173 k.p.

Zgodnie z § 6 cytowanego rozporządzenia, wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, zwane dalej "wynagrodzeniem urlopowym", ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem: 1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie, 2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, 3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych, 4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy, 5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, 6) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego, 7) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, 7a) kwoty wyrównania do wynagrodzenia za pracę do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, 8) nagród z zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej, 9) odpraw emerytalnych lub rentowych albo innych odpraw pieniężnych, 10) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego w razie rozwiązania stosunku pracy - stosując zasady określone w § 7-11.

W myśl § 14 cytowanego rozporządzenia, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19.

Niezależnie od tego, za jakie lata przysługują niewykorzystane urlopy, współczynnik do ustalenia należnego ekwiwalentu przyjmuje się wyłącznie za rok kalendarzowy, w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu. Roszczenie pracownika o ekwiwalent za urlop przedawnia się z upływem trzech lat od daty wymagalności tego roszczenia, tj. od dnia rozwiązania stosunku pracy. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie było przedawnione.

Wysokość ekwiwalentu nie była jednak kwestionowana przez pozwanego.

W związku z powyższym Sąd uznał żądanie zasądzenia ekwiwalentu za urlop w kwocie 15.987,52 zł za uzasadnione. O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą

się odsetki ustawowe. Roszczenie pracownika o ekwiwalent za urlop jest wymagalne bowiem od dnia rozwiązania stosunku pracy, tj. od dnia 31.07.2014 r.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Powództwo o odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy także zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 99 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Dla powstania roszczenia o wypłatę odszkodowania konieczne jest spełnienie trzech przesłanek: niewydanie w terminie bądź wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, szkoda poniesiona przez pracownika oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niewydaniem w terminie bądź wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.

Art. 99 § 1 k.p. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy nie za samo niewydanie w terminie świadectwa pracy lub wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy, a za szkodę, jaką pracownik poniósł wskutek tego, że nie otrzymał świadectwa pracy, polegającą na pozostawaniu przez pracownika bez pracy z tego powodu. Szkoda pracownika polega na utracie wynagrodzenia, które mógłby otrzymać, gdyby podjął pracę po otrzymaniu świadectwa pracy.

Pracownik może jednak na podstawie art. 471 kc w zw. z art. 300 k.p. dochodzić od pracodawcy naprawienia szkody wyrządzonej niewydaniem w terminie świadectwa pracy innej niż utrata zarobków (tak: wyrok Sadu Najwyższego z dnia 13.10.2004 r., sygn. akt II PK 36/04, publ. OSNP 2005, nr 8, poz. 106). Dla ustalenia odpowiedzialności pracodawcy konieczne jest ustalenie jego winy. W przedmiotowej sprawie w ocenie sądu wykazane zostało zarówno nieterminowe wydanie świadectwa pracy jak i wina pracodawcy, a także – szkoda powoda oraz związek przyczynowy pomiędzy niewydaniem świadectwa pracy a szkodą w postaci niezyskania emerytury za sierpień 2014 r.

Jak wynika bowiem ze świadectwa pracy powoda, stosunek pracy pomiędzy stronami uległ rozwiązaniu w dniu 31.07.2014 r. i w tym dniu sporządzone zostało świadectwo pracy. Świadectwo pracy doręczono powodowi w dniu 12.09.2014 r.

Z art. 97 § 1 k.p. wynika, że w związku z rozwiązaniem stosunku pracy pracodawca ma obowiązek niezwłocznego wydania świadectwa pracy. Choć Sąd Najwyższy uznał za dopuszczalne rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron pod warunkiem zawieszający (wyrok z dnia 20.06.2001 r., I PKN 474/00, publ. L.), jednak w niniejszej sprawie nie można uznać, że do takiego warunkowego rozwiązania umowy doszło. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego - nigdy nie doszło do spełnienia warunku rozwiązującego. Z tych względów strony powinny zawrzeć nowe porozumienie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, a skoro tego nie uczyniły i pracodawca przyjął (co wynika choćby ze świadectwa pracy), że umowa została rozwiązana w dniu 31.07.2014 r. – od tej daty winien niezwłocznie wydać powodowi świadectwo pracy. Ponadto w sprawie nie było jasne czy strony uzależniły od warunku rozwiązanie umowy o pracę czy też pracodawca uzależnił od warunku wydanie świadectwa pracy – co uznać by należało za całkowicie niezgodne z przepisami.

Sąd ustalił ponadto, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 07.08.2014 r. przyznał powodowi od dnia 03.07.2014 r. emeryturę zaliczkową w kwocie 3.981,48 zł, jednak zawiesił wypłatę emerytury do czasu potwierdzenia rozwiązania stosunku pracy. Po otrzymaniu w dniu 12.09.2014 r. świadectwa pracy powód w tym samym dniu złożył świadectwo pracy w organie rentowym. Emerytura w kwocie 3.992 zł została wypłacona powodowi poczynając od września 2014 r. Powód nie otrzymał emerytury za sierpień 2014 r. Termin wypłaty powodowi emerytury organ rentowy określił na 15 każdego miesiąca z góry. Łącznie emerytura powoda wynosi 3.992 zł.

Z powyższych ustaleń wynika, że zaistniały przesłanki dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w mieniu powoda związaną z niezyskaniem emerytury za sierpień 2014 r. - powstałą wskutek niewydania w terminie świadectwa pracy, w związku z czym powództwo w tym zakresie uwzględniono.

Powód żądał zasądzenia odsetek od odszkodowania od 10.07.2015 r. Sąd omyłkowo przyjął, że powód żądał zasądzenia odsetek od 10.07.2014 r. i ustalił, że termin wypłaty emerytury ustalono dla powoda na 15 dzień każdego miesiąca, a więc emerytura należna za sierpień 2014 r. wypłacona by została w dniu 15.08.2014 r. Z tych względów omyłkowo orzeczono o odsetkach od dnia 16.08.2014 r. Prawdłowo o odsetkach należało orzec od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma pełnomocnika powoda z dnia 10.07.2015 r., w którym zażądał zasądzenia odszkodowania. Powód przy tym nie wykazał, kiedy pismo zostało pełnomocnikowi pozwanego doręczone, dołączył bowiem do akt jedynie dowód nadania pisma, z tych względów przyjąć należało jako datę początkową należnych odsetek dzień 22.02.2016 r. – tj. datę pisma, w którym pozwany ustosunkował się do żądania, potwierdzając tym samym, że pismo z dnia 10.07.2015 r. otrzymał.

Odnosząc się do zgłoszonego żądania odprawy emerytalnej stwierdzić należy, że jest ono uzasadnione. Przepis artykułu 92 (1) k.p. przewiduje prawo pracowników do jednomiesięcznej odprawy emerytalnej lub rentowej - aktualizujące się po spełnieniu określonych warunków. Na mocy tego przepisu pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Aby pracownik nabył prawo do odprawy emerytalnej powinny być spełnione dwa podstawowe warunki - ustanie stosunku pracy i posiadanie przez pracownika prawa do emerytury lub renty. Powód oba warunki spełnił. Stosunek pracy z powodem został rozwiązany w drodze porozumienia stron z dniem 31.07.2014 r., a jak wynika z przedłożonej przez niego decyzji ZUS nabył z dniem 03.07.2014 r. prawo do emerytury.

Nie było sporne w niniejszym postępowaniu, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy było przejście powoda na emeryturę. Do nabycia prawa do odprawy emerytalnej nie jest konieczne, aby rozwiązano stosunek pracy z powodu przejścia na emeryturę. Prawo to przysługuje w związku z ustaniem stosunku pracy (tak m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 roku sygn. akt II PK 60/13).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż powód definitywnie rozwiązał stosunek pracy, przeszedł na emeryturę, został zachowany związek czasowy pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę a emeryturą, co oznacza, że żądanie odprawy w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia było uzasadnione. Wysokość wynagrodzenia wynosiła 3.543,34 zł. Odprawa emerytalna jest wymagalna w dacie przejścia przez pracownika na emeryturę, tj. 01.08.2014 r. Bez znaczenia przy tym jest, w ocenie Sądu, że organ rentowy rozpoczął wypłacanie emerytury od września 2014 r., o czym była mowa wyżej. Powodowi została przyznana emerytura decyzją z dnia 07.08.2014 r. od dnia 03.07.2014 r.

Z tych względów orzeczono o odsetkach od dnia 01.08.2014 r.

W związku z powyższym orzeczono jak w punktach I i II wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, § 6 ust.5 i § 12 ust.1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 k.p.c. Powód postępowanie wygrał w 87 %. Na koszty procesu składały się: wynagrodzenie pełnomocnika ($2400 \text{ zł} \times 75\% \times 87\% = 1566 \text{ zł}$), koszty dojazdu powoda i pełnomocnika powoda oraz koszty noclegu powoda (łącznie $2985,72 \text{ zł} \times 87\% = 2597,58 \text{ zł}$), zgodnie ze złożonym spisem kosztów, przy czym zauważyć należy że powód nie był wzywany na termin dnia 07.04.2016 r., a termin z dnia 08.03.2016 r. był odwołany. Koszty dojazdu powoda i jego noclegu oraz koszty dojazdu pełnomocnika powoda mieściły się w stawkach maksymalnych wyznaczonych przez przepisy.

W punkcie IV sentencji wyroku, działając na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025) Sąd nakazał pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów

sądowych w wysokości 1.272,70 zł tytułem opłaty od pozwu, od zapłaty której powód był zwolniony z mocy ustawy (5 % z kwoty 23.524 zł) oraz stosunkowa część kosztów dojazdu świadka na rozprawę.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w pkt V sentencji wyroku na zasadzie art. 477 (2) § 1 k.p.c., który stanowi, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, dodatkowo mając na względzie, że sąd nadaje wyrokowi z uznania przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.